

Χριστούγεννα ολόχρονα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η γέννηση του Χριστού

Στην παγωνιά του καιρού και του μέσα μας κόσμου, προσπαθούμε να χαρούμε τη γιορτή των Χριστουγέννων. Με τρόπους σπασμωδικούς, εξωτερικούς, κοινωνικούς. Στο τέλος συνειδητοποιούμε

«ότι Χριστούγεννα

Δεν είναι διάκοσμος

Δεν είναι έθιμο

Δεν είναι ρεβεγιόν

Δεν είναι αργία

Δεν είναι γιορτή

Δεν είναι νοσταλγικό παραμύθι»

(Μαρία Μουρτζά, Εικονοστάσι).

Από την άλλη, «οι άνθρωποι της Εκκλησίας» πασχίζουμε να γιορτάσουμε προετοιμαζόμενοι με τη νηστεία, την εξομολόγηση, τον εκκλησιασμό και τη Θεία Κοινωνία. Αισθανόμαστε κάποια διαφορά αλλά φαίνεται πως η ικανοποίησή μας δεν αγγίζει τη χαρά που ο άγγελος έφερε στους απλούς βοσκούς με το «ιδού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην».

Η θεολογία της Εκκλησίας μας μιλά για ενανθρώπιση του Θείου Λόγου και οι άγιοι Πατέρες για το ότι «ο Θεός ενηθρώπησε ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν». Αλήθειες, που όμως μένουν ακατανόητες και απρόσιτες στο σύγχρονο άνθρωπο.

Τελικά τι είναι τα Χριστούγεννα και γιατί κάθε χρόνο τόση προετοιμασία και κατανάλωση για να «γιορτάσουμε Χριστούγεννα»;

Βέβαια, τα οποιαδήποτε λόγια δεν μπορούν να πουν τίποτε, αν δεν κατανοηθούν ως εμπειρία. Το ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος, εκεί στην άσημη Βηθλεέμ πριν δυό χιλιάδες χρόνια, αθόρυβα και ταπεινά, δεν θα έχει σημασία για μας, αν δεν αισθανθούμε στην καρδιά μας, έστω και μια φορά, ότι είναι «ο Κύριος και Θεός μας». μια αίσθηση που δεν προκαλεί φόβο για το μεγαλείο Του αλλά συντριβή και συγκίνηση για την ταπείνωσή Του. Που μεταγγίζει χαρά για την προσωπική Του αγάπη και καταδεκτικότητα.

Ο δικός μας Θεός έρχεται κοντά μας όχι ως δύναμη και εξουσία, αλλά ως «εις εξ ημών». Γίνεται όμοιος με μας, οικείος και ανθρώπινος. Καταργεί την απόσταση του παντοδύναμου και κυρίαρχου για να μας γίνει προσιτός και αποδεκτός. Ντύνεται την άκρα ταπείνωση και κρύβει το Θεϊκό μεγαλείο Του.

Η χωρίς όρια αγάπη Του, ό,τι και να 'ναι, όπως και να 'ναι ο καθένας μας, αναμένει με υπομονή την αγάπη μας. όχι για να έχει οπαδούς ούτε για να αυξηθεί η «Θρησκεία» Του, μα για να δημιουργήσει σχέση με τους αγαπημένους Του. Στη μαζοποίηση και στη Θρησκεία απουσιάζει η σχέση. Γι' αυτό δεν θέλει ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Κάθε που νιώθουμε την αγάπη Του να διαπερνά την ύπαρξη μας και να έρχονται δάκρυα, ανοίγουμε την καρδιά για να γεννηθεί.

Κάθε που η εμπειρία της αγάπης Του, ως αποδοχή του προσώπου μας και άμετρη καταδεκτικότητα της κατάντιας μας, συγκλονίζει το είναι μας, κατανοούμε το θεολογικό λόγο «ο Θεός έγινε άνθρωπος για να κάνει τον άνθρωπο Θεό».

Κάθε που κατανοούμε την αδυναμία του πλησίον μας και την αποδεχόμαστε ως δική μας, καταλαβαίνουμε λίγο την «τόλμη», μα και το κίνητρο του Θεού να γίνει άνθρωπος.

Τότε, τα Χριστούγεννα δεν περιορίζονται σε μια συγκεκριμένη εποχή και ημερομηνία, μα διαρκούν μια ζωή, όπως και η χαρά τους.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com